

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

Номер 2259

13.10.2020 г.

Град София

Апелативен съд - София

7-ми граждански

На 13.10.2020 година в закрито заседание в следния състав:

Председател: Диана Коледжикова

Членове: Камелия Първанова
Надежда Махмудиева

като разгледа докладваното от Диана Коледжикова Въззивно частно гражданско дело № 20201000502817 по описа за 2020 година

Производството е по реда на чл. 274 и сл. от ГПК във вр с чл. 435 от ГПК.

Подадена е частна жалба от „Хеликс България“ ЕООД, чрез процесуалния представител адв. Д. П., против определение № 10570 от 07.07.2020 г. на Софийски градски съд, с което е оставена без разглеждане като недопустима жалба с вх. № 6834/17.03.2020 г., подадена от третото лице „Хеликс България“ ЕООД, срещу действията на държавен съдебен изпълнител /ДСИ/ Д. В. И. по изпълнително дело № 643/2020 г. по описа на СИС при СРС, по изземване на лек автомобил марка „Ролс Ройс“, модел „Фантом“, с рег. № 000001, рама № SCA1S68055UX00528, двигател № N73B68A61123506 и предаване на същия за съхранение на служител на Комисията за противодействие на корупцията и отнемане на незаконно придобито имущество.

Частният жалбоподател „Хеликс България“ ЕООД поддържа, че съдът незаконосъобразно е приел, че жалбата е недопустима по подробно изложени съображения. Моли да бъде отменено обжалваното определение и да се отмени атакуваното действие на ДСИ. Твърди, че се легитимира като собственик на процесния лек автомобил. Твърди, че фактически е владееел автомобила до изземването му от ДСИ.

Софийският апелативен съд, след като обсъди оплакванията в частната жалба и събраните по делото доказателства, намира следното:

Комисията за противодействие на корупцията и отнемане на незаконно придобито имущество /КПКОНПИ/ е депозирила молба по изп. д. № 8272/2019 г. по описа на СИС при Районен съд – Пловдив на основание чл. 122, ал. 3 от ЗПКОНПИ за предприемане на действия по опис, оценка и предаване на лек автомобил марка „Ролс Ройс“, модел „Фантом“, с рег. № 000001.

С писмо от ДСИ в СИС при Районен съд – Пловдив делото е изпратено по местна компетентност на СИС при СРС, въз основа на което е образувано изпълнително дело № 643/2020 г.

Няма спор, че на 09.03.2020 г. ДСИ е извършил опис на движимо имущество. В него се сочи, че изземването на автомобила и предаването му на представител на вискателя за съхранение се извършва с оглед направено искане от вискателя на основание чл. 122, ал. 3

ЗПКОНПИ.

По делото са представени доказателства – Фактура № 53/16.07.2015 г., Договор за покупко–продажба на лекия автомобил и свидетелство за регистрация, като потвърждение, че процесният автомобил е собственост на жалбоподателя „Хеликс България“ ЕООД.

При така установената фактическа обстановка се налагат следните правни изводи: Частната жалба е депозирана от процесуално легитимирано лице, срещу обжалваем акт и е редовна, поради което е допустима.

Разгледана по същество, същата е основателна поради следното:

Обезпечителният процес протича в две фази: производство по допускане на обезпечението и производство по налагане на обезпечителните мерки. В зависимост от избраната и допусната обезпечителна мярка втората част на обезпечителния процес може да се развие при съдия-изпълнител. В чл.120-чл.134 от ЗПКОНПИ са уредени различни хипотези по налагане на допуснати обезпечителни мерки, а по силата на препращащата норма на чл.135 от ЗПКОНПИ за неуредените въпроси се прилагат разпоредбите на ГПК. Тъй като в специалния закон не е уредено действието на наложените обезпечителни мерки, приложима е разпоредбата на чл.401 от ГПК.

Според чл. 401 от ГПК запорът и възбраната, наложени за обезпечение на иска, произвеждат действието, предвидено в чл. 451 - 453, чл. 456, ал. 1, чл. 508, 509 и чл. 512 – 514 от ГПК. Обезпеченият кредитор може да предяви срещу третото задължено лице иск за сумите или вещите, които то отказва да предаде доброволно. За случая се прилагат чл. 435, ал. 4 и чл. 440 ГПК. Препращането към тези разпоредби, намиращи се в Глава 39 на ГПК „Защита срещу изпълнението“, налага извод, че за третото лице способите за защита срещу обезпечението са същите, както при защита срещу изпълнението (така и т.6 от ТР № 6/2013 от 14.03.2014 г. на ОСГТК на ВКС; определение № 642/07.12.2012 г. по ч.гр.д. № 401/2012 г. на I г.о. на ВКС). Ето защо трето лице, което твърди, че владее вещта към деня на налагане на обезпечителната мярка върху нея, какъвто е жалбоподателят „Хеликс България“ ЕООД, е процесуално легитимирано да обжалва действията на ДСИ по налагане на обезпечението.

В процесния случай, тъй като обезпечителната мярка е запор върху процесния лек автомобил, същата е реализирана /наложена/ от съдия изпълнител, чрез извършване на действия по опис, оценка и предаване за пазене на автомобила. Законът не отрича възможността действията на съдебния изпълнител дори в обезпечителния процес да подлежат на обжалване /мотивите по т. 1 от ТР 2 от 26.06.2015 г. по ТД № 2/2013 на ОСГТК на ВКС/. Действията на съдебния изпълнител подлежат на обжалване единствено в изрично и лимитативно изброените в процесуалния закон случаи.

Съгласно чл.435, ал.4 от ГПК трето лице може да обжалва действията на съдебния изпълнител, ако е било във владение на вещта в деня на запора или предаването □. В случая жалбоподателят се възползва именно от посочената в закона възможност за защита на правата си, като поддържа, че движимата вещ се владее от него /изземването и предаването на веща е станало от представител на жалбоподателя/ и доколкото е негова собственост, не принадлежи на длъжника по изпълнението. Съгласно съдебната практика (вкл. и тази на която жалбоподателят се позовава - определение № 330 от 28.01.2016 г. по ч. гр. д. № 5487/2015 г., САС, определение № 1294 от 15.05.2015 г. по гр. д. № 1786/2015 г., САС, определение № 1506 от 05.06.2015 г. по ч. гр. д. № 993/2015 г. и др.), допустимостта на жалбата се обуславя от твърденията в нея, които в случая са ясни и недвусмислени и съставляват съдебно заявена претенция, че спорната движима вещ е собственост на третото лице. Жалбоподателят поддържа, че е собственик на вещта и че в момента на изпълнителното действие изземване и предаване на вискателя е владял същата. Жалбоподателя „Хеликс България“ ЕООД твърди, че е трето лице, собственик на процесния

автомобил, които е закупил по силата на договор за покупко–продажба на МПС, фактура за него и свидетелство за регистрация на фирмата на жалбоподателя. Дали правото на собственост върху вещта е възникнало и съществува за жалбоподателя, респ. дали е придобил права, изключващи правата на длъжника и пр., са въпроси по същество, които следва да се разгледат от сезирания съд.

С оглед така изложените доводи, настоящият състав приема, че жалбата на „Хеликс България“ ЕООД с правно основание чл. 435, ал. 4 от ГПК е допустима. Същата следва да бъде разгледана по същество, поради което определението на СГС, с което тя е оставена без разглеждане, подлежи на отмяна.

Водим от горното, Софийски апелативен съд

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ определение № 10570 от 07.07.2020 г. по гр. д. № 4976/2020 г., на Софийски градски съд, ГО, III-Б въззивне състав.

ВРЪЩА делото на същия съд за продължаване на съдопроизводствените действия.

Определението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____